

Letěla husička, letěla z vysoka,
pověz mi, ma miľa, gaľanko rozmiľa,
esli bys mně chcela.

A ja bych tě chcela, nedaju mi naši,
že se tva rodina vysoko vynaši.

Vysoko vynaši, zhuru sobě vedě,
že sem ja chudobna děvečka pro tebe.

Chudobnej mateři, chudobneho otce,
že mně tva maměnka za něvěstu něchce.

Za něvěstu něchce, nerada mně vidi,
a dyž mně potkať ma, tak se za mně stydi.

Vem sobě, synečku, šafařovu ceru
a on ti přiřiše robotu někeru.

Vem sobě bohatsu, a já chudobneho
a tak zapomeněm jeden na druhého.

539.

Z Tučap.

Mý sr - de - čko hořem ho - ří, ne - ví o - no, po čem
tó - ží; tó - ží o - no po sy - nečku, po tom ľa - hod -
ným slo - večku

Mý srdečko hořem hoří,
neví ono, po čem tóží,
tóží ono po synečku,
po tom ľahodným slovečku.

Jak on mi jich pěkný dával,
dyž on s inó sedával,
říkával mi: Má děvečko,
dé mi od sebe slovečko.

Jak já ti mám slovo dati,
dyž já nesmím tebe chtěti,
ani otec ani máti
nedajó mi tebe chtěti.